HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

חייב. שהרי אחד מהם מסס מגיו [א] (קסבר המרגלת שפק שמא המרגלת הוזיל וממ"נ עובר) והכהו: **נצא אחת.** שאמנם בזמקל בהכאה אחת: **חייב.** דבהמרגלת ולאי המרו בו אלו מכה שניהם שבמכה זו אחת מתמיינ: **כזה אחר וזה פטור.** לפיכך שמי המרגלות וכל מדע ומדע הוה המרגלת שפק ולפ"ק המרגלת שפק שמא המרגלת הוזיל וממה נפשך עבר: **מ"ט דאמרן דפטר. נצא אחת** מה ולאי המרגלת היא: **למעט.** באחיו ואחות: **למעלה.** כלפי מעלה כי יקלל אלהיו (ויקרא כד): **לאיקש הכאה לקללה.** בפרשת והלה המשפטיס[ב] שאמכן הענין אלא שפסוק אחד מפסיק ביניהן ואיכא למ"ד היקש הוא נאלו הן האמנקין (סנהדרין פה.): **האמר בעינן דאיעגיד מלוה.** בחמיה גרסינן לה דקא אמרת למה עולה הא ולאי אלא עולה בעל כרחו אמרת למה לי למיעבד עבוד אלא בעא מיבעי ליה מיבעי ליה לרבויי אפילו שלשה הדיוטות ורבי יהודה הדיוטות מנא ליה נפקא ליה מלעיני דאמר מר [3]לעיני פרט לסומים ומדאיצטריך לעיני למעוטי סומים ש"מ דאפילו הדיוטות דאי סלקא דעתך סנהדרין בעינן למה לי למעוטי סומין מדתני רב יוסף נפקא דתני רב יוסף [ז]כשם שב"ד מנוקים בצדק כך ב"ד מנוקים מכל מום שנאמר

הכה זה כו' קלל את זה כו' או הכה שניהם בבת אחת חייב. ואין לריך לומר זו קתני ולא תא למיתני בע"א כיון דרבי יהודה פליג עלה וממלק בין זה למה זה לבע אחת וב"ח גריס הכה שניהם או קלל שניהם בין זה בין בבע אחת חייב ואין להקשות (ד) הא לאמר ריש לקיש בהמעורבות (זבחים דף עח.) הפגול והנותר שבללן זה בזה פטור מ"מ שלא ירבה מין על מינו ויבטלנו ודייק התם להמרגלת שפק לא שמא המרגלת ומאי שנא מהכה שניהם בבת אחת לא דמי דהכא יודע הוא דעובר על לאו ומיהא דמכה מינו בבירור מצד התם מינו יודע מי זו מין הכהה על מינו אם עובר משום פגול או משום נותר ואין להקריך כאן: **עולה בעל כרחו.** תימה [ה]קשה הילי משמע ליה דעולה בעל כרחו לאמת בעל כרחם דבני משמרה קאי: **ואם היו שניהם כו'.** תימה אמאי לא פריך מאן אמר פשיטא ואמאי משום דתנא ליה לעיל (דף נמ:) תנא ליה נמי הכא:

הדרן עלך נושאין על האנוסה

מצות חליצה. הא קמ"ל דבעינן שלשה שיודעין להקרות בעין דיינים. מצד בשאר בדברים אין לריך שיהיו בקיאין בהן וכי לא עבו בעוב יוכלו ליעמל בקיאין מצד קרוביה אם לא ידעו להקרות לא יוכלו ליעמל בקיאין אם הקרו יפה:

ואין ב"ד שקול מוסיפין עליהם עוד אחד. הכא בגי מליצה אמי שפיר למין ג"ד שקול מוסיפין עליהם עוד אחד להא מיבא כאה פלוגתא בתמני מצד לענין שמיכת פי דבעינן נמי שלשה[ח] קשה ו"ל [ט]להתם נמי מיבא פלוגתא מי בעינן בכל כאו (סנהדרין טז:) וע"ל דבכל דוכתין דבעינן ראוי לב"ד של ג' אין ב"ד שקול: **זקני** שנים זקנים שנים. פירש בקונט' ונגשה יבמתו אליו לעיני זקנים אתנך לעיל קאי ואין נרשה לר"י דבריש סנהדרין (דף ג:) משיך הא דבעינן שלשה מומחין מדכתיב ג' שופטים ולא אמרינן שופטים בתרא קאי ואמר ר"י להזקנים לעיני אתנוך למכתב לאי הוה כתב ונגשה יבמתו לעיניהם ס"ד מי יבש סומא לא יחלוץ ולהכי כתיב לעיני הזקנים אצל חלצה מן הסומא מליצתה כשרה: **מיבעי ליה לרבות הדיוטות.** ות"ת ומזקנים אמאי לא משמע ליה זקני הקוס כדאמר בפרק בתרא דסוטה (דף מד.) ובפרק קמא דסנהדרין (דף יד.) מי לא ושופטיך הוה אמינא זקיך אפילו זקני הקוס גבי מגבי עגלה ערופה וי"ל דשמעי הכא דכתיב הסעיה דמשמע סנהדרין:

יפה

חייב. דבהמרגלת ולאי היא (חולין פב:). **הדרן עלך נושאין על האנוסה**

מן הארוכה ולמטה. מלמה למי שנמנך הרגל ונשמיע בו קלת מן המרכובה ולמטה (ערכין יז:). **או בשל שמאל בימין.** שנגל בל שמאל נעל בימין ונמלמה, דמגמר רגל רגל ממנוטע (שבת סו.). **כך ב"ד מנוקים מכל מום.** פגם משפחה (סנהדרין לו:): **פסול יומקין,** ובסנהדרין קאמר, או גדולה או קטנה, **אבל דיינין בעלמא לא** (קדושין עו:).

[א] מכות טו. ע"ש [מוסף' פ"ב ע"ש מולין פב: לא.], [ב] [סנהדרין פה.], [ג] [קדושין יח. וש"נ], [ד] [ערכין יט:], [ה] שבת סו. קיב., [ו] [מוסף' פ"ב], [ז] סנהדרין לו: קדושין עו:, [ח] ס"ל אין זה, ט] [מגות סנהדרין], [י] ס"ל אין זה, כ] [ל"ל כא)], [ל] עי' תוי"ט, [מ] [סנהדרין יג:],

תורה אור השלם

1. וְאִם לֹא יַחְפֹּץ הָאִישׁ לְקַחַת אֶת יְבִמְתּוֹ וְעָלְתָה יְבִמְתּוֹ הַשַּׁעֲרָה אֶל הַזְּקֵנִים וְאָמְרָה מֵאֵן יְבָמִי לְהָקִים לְאָחִיו שֵׁם בְּיִשְׂרָאֵל לֹא אָבָה יַבְּמִי:
דברים כה ז
2. וְקָרְאוּ לוֹ זִקְנֵי עִירוֹ וְדִבְּרוּ אֵלָיו וְעָמַד וְאָמַר לֹא חָפַצְתִּי לְקַחְתָּהּ:
דברים כה ח
3. וְנִגְּשָׁה יְבִמְתּוֹ אֵלָיו לְעֵינֵי הַזְּקֵנִים וְחָלְצָה נַעֲלוֹ מֵעַל רַגְלוֹ וְיָרְקָה בְּפָנָיו וְעָנְתָה וְאָמְרָה כָּכָה יֵעָשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִבְנֶה אֶת בֵּית אָחִיו:
דברים כה ט

גליון הש"ס

תום' ד"ה **ואין** ב"ד כו' דהתם נמי איבא פלוגתא. עי' פסחים ד' פט ע"ש תד"ה למימ פסחי:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' למה עולה כו' עד ביע"כ תמ"ש. וע"ב מפרש"י משמע דלא גרסי' למה עולה למה"מ כו' אלא למ"ד כו' גרילע: (ב) שם ומ"ה ליה ואזיל להאי בית אב ומ"ה ליה למ"ד ר"פ כו': (ג) רש"י ד"ה להקרות כו' לקמפת ולייבמה מלן יבמי: (ד) תד"ה הכה וכו' ואין להקשות מהא כו':

לעזי רש"י

קלצו"ן. נעל-בד. שול"א. סוליה (או עֲקֵב).

מוסף רש"י

הכה זה וחזר והכה זה. מי אלא שהמה למה ניטה שלמה מלשים ונימא ולא, פסק בן תשעה לגשמן פסק בן שנעה לגחכין וכשגדל הכה את האחד וחזר והכה את חבירו (חולין פב:) בשתי התרעות, דהוה לה כל חדא התרעת פסק (מכות טז). **חייב.** דקסבר המרגלת שפק שמא המכלה (חולין פב:). **בבת אחת.** בהכאה אחת (שם צא.) כגיס שתי ידיו והכה זה בשתא וזה בשתא (שם פב:) או: בהמלה אחת מוך כלי לבוד, להוה לה המרגלת ולא, לממה נשפך

מד מינייהו לחבורו (מכות טז). **חייב.** דבהמרגלת ולאי היא (חולין פב:). **הדרן עלך נושאין על האנוסה**

מן הארוכה ולמטה. מלמה למי שנמנך הרגל ונשמיע בו קלת מן המרכובה ולמטה (ערכין יז:). **או בשל שמאל בימין.** שנגל בל שמאל נעל בימין ונמלמה, דמגמר רגל רגל ממנוטע (שבת סו.). **כך ב"ד מנוקים מכל מום.** פגם משפחה (סנהדרין לו:): **פסול יומקין,** ובסנהדרין קאמר, או גדולה או קטנה, **אבל דיינין בעלמא לא** (קדושין עו:).

דאמר אמימר האי מאן דחליץ [צריך] למדהיסיה לכריעיה לתרוצי לכריעיה ואמר אמימר האי מאן דמסגי אלותחי לכריעיה לא חליץ פי' שרגליו הפוכות שכף הרגל שהוא השולא הולכת למעלה וגב הרגל למטה. ואם כן הוא מן הארכובה ולמטה אמאי חליצתה כשרה. לא דמי דהתם כשנתחך רגלו הוא ג) קרי ליה לשוק [רגל] והוא מעל רגליו אבל הכא הוא הנקרא רגל ושולא בלעז היא הנקראת כף הרגל נמצא שאין השוק על הרגל אלא על כף הרגל. והרב אלפס פי' מן הארכובה ולמטה דקתני מתני' שקשר רצועות הסנדל מן הארכובה ולמטה והר"ל מעל רגלו והביא ראיה מהירושלי' שכתוב במתני' בקטום מן הארכובה ולמטה וכו' כמ"ש הרב ז"ל והא דתנן חלצה בסנדל של עץ חליצתה כשרה אמר עלה בגמ' מאן תנא אמר שמואל ר"מ היא דתנן הקיטע יוצא בקב שלו דברי ר"מ ור' יוסי אומר אבוה דשמואל אמר במחופה עור ודברי הכל. וכתב הרב אלפס אבל כשאינו מחופה עור אפילו דיעבד נמי לא ואין דבריו נראין בזה דקי"ל בפ' בתרא דיומא דאפילו לר' יוסי קב דקיטע מנעל הוא טעמא דרבי יוסי משום דלמא מפסיק ואתי לאתרוייה והכי מסקנא דשמעתא התם הא דאמר רבה בפירקי' דהכא מדרישא ר"מ סיפא נמי ר"מ הא מנין והאי לא מנין אלמא לרבה נמי לר"מ הוא דהוי מנעל אבל לר' יוסי קב הוי מנעל ור"ב קשיא דרבה אדרבה אידא למימר דרבה הכא לדבריו דאביי קאמר דאביי מדסיפא רבנן ריישא במחופה עור משמע דר' יוסי משום דלאו מנעל הוא ובפ' יום הכפורים אית ליה לאביי נמי הא סברא דלר"י לאו מנעל הוא ורבה אוהביה התם ואסקה דלר"י נמי מנעל הוא. והיינו טעמא דר' יוסי משום דלמא מפסיק הלכך הא דאמר רבה מדרישא ר"מ סיפא נמי ר"מ לדבריו דאביי קאמר ובשלהי פ' במה אשה נמי גרסי' אמר רב יוסף מאן הודה לו ר"מ מאן לא הודה לו ר' יוסי ורבה אמר מאן לא הודה לו ר' יוחנן בן נורי הוא כלומר אבל ר"י ור"מ הודו לו דלתרוייהו ס"ל דמנעל הוא ויש לפרש דלעולם אליבא דרבה היכא דאין מחופה עור לר"מ הוה מנעל ולר"י לאו מנעל הוא. והא דאמר רבה במס' יומא דלר"י נמי מנעל הוא במחופה [עור] כשתמצא לומר לדברי ר"י בין במחופה עור בין כשאינו מחופה עור לאו מנעל הוא ובמחופה עור דלמא מפסיק וכשאינו מחופה עור נמי איכא למיגזר הכי ולר"מ אפי' כשאינו מחופה עור מותר לצאת בו לכתחילה דמנעל הוא ולא גזרינן דלמא מפסיק והיינו דאמר רבה מדרישא ר"מ סיפא נמי ר"מ דמשמע דלר"י לאו מנעל הוא. והא דאמר רבה בפ' במה אשה מאן לא הודה לו ר' יוחנן בן נורי לאו למימר דלדעת ר' יוסי מנעל אלא

תוספות ישנים

חלצה בגמנעל. אל עור לך כעין שלנו מלינמה בסרים דיעבד אבל לכתחלה לא כדמפרש בגמ' גזירה משום ממנעל המרופט שניטל ונו אבל עיקר מליצה בסנדל והוא שנשפסק אין לו תקנה ואין דרך לנועלו לפיכך טוב לחזר אחר מנעל שעורו עב: מן המרכובה ולמעלה. פירש"י ממקך רגלו מן המרכובה ולמעלה ואפילו ממעלה מן המרכובה ולא נהירא דלר"י מיכי קאמר אם ממקך רגלו מן המרכובה ולמטה מליצתו כשרה הא ממקך רגלו מן המרכובה ולמעלה מליצתו פסולה דלרגליה דמקנ אין לו תקנה דלרגליה [בפירקין] (קב.) אמר אמימר האי מאן דמסגי אלותחי דרגליה דמקנ על לוחמא דרגליה לא חלץ. פירוש שרגלו הפוך ודוסס בעליונו של רגל לוחמא לשון לוחץ פלנק"ש בלע"ז כלומר שאינו דוסס ממקום מלרם רגלו ואמר נמי לקמן (שם) אמר אמימר לא כר מכן תלין ולא כר קיפוח תלין שני פסדנים היו לתלמוד לדעתיה דכל חד ואתפסוק כרעייהו וכי גרע היכא דאתפסוק כרעייהו מנמקך רגלו מן המרכובה ולמטה דאמר אמימר האי מאן דמסגי אלותחי דרגליה ולעולם פרשתי:

ג) עולי ל"ל ולכן פירש ר"י וכן נמלא בירושלמי דמן המרכובה ולמעלה היינו אם קצרה הרגלעות מן המרכובה ולמעלה פסולה וכו'.

תום' חד מקמאי

פרק מצות חליצה הוי יודע שסנדל ומנעל לאו בדפוס א' הם ומיהו שניה' כשרים אלא שהמנעל עשוי מעור רך ואיכא למיגזר ביה משום מנעל מרופט או משום חצי מנעל מפני שאפשר לתקנו אע"פ שנתקרע אבל סנדל הוא מעור קשה ואין ראוי

לתקנו אחר שנתקרע וליכא למגזר ביה משום מנעל מרופט ומשום חצי מנעל לפיכך המנעל אסור לחלוץ לכתחלה ובסנדל מותר. וכל היכא דתני חליצה פסולה מן האחים וכל היכא דתני חליצה אינה חליצה אינה פוסלת. והא דתנן סנדל שיש בו עקב כשר האי עקב הוא כף הרגל שקורין שולא. והא דתנן מן הארכובה ולמטה חליצתה כשרה מן הארכובה ולמעלה חליצתה פסולה פירש"י אם נקטעו רגליו מן הארכובה ולמטה חליצתה כשרה אע"פ שאינו קרוי רגל דהא תנן גבי עולת ראיה רגלים פרס לבעלי קבין שפטורים מן הראיה מיהו מעל רגליו הוא אבל מן הארכובה ולמעלה מעל דמעל הוא ואע"ג

[א] ב מיי' פ"ל מהלכות יבום הלכה ה סמג עשין נג טוש"ע אה"ע סימן קסט סעיף ג:
[ב] ג מיי' שם הלכה יח טוש"ע שם סעיף כה:
[ג] ד מיי' שם הלכה טו טוש"ע שם סעיף לה:
[ד] ה מיי' שם הלכה יט [טוש"ע שם סעיף יד וכפירוש סדר תליפה סעיף נד]:
[ה] ו מיי' שם הלכה ה ושוש"ע שם סעיף ג:
[ו] ז מיי' פ"ג מהלכות סנהדרין הלכה ו סמג עשין נו:

לז א מיי' פ"ל מהל' לימורי ביאה הלכה יח:
[א] א מיי' פ"ל מהלכות יבום הלכה ה סמג עשין נג טוש"ע אה"ע סימן קסט סעיף ג:
[ב] ג מיי' שם הלכה יח טוש"ע שם סעיף כה:
[ג] ד מיי' שם הלכה טו טוש"ע שם סעיף לה:
[ד] ה מיי' שם הלכה יט [טוש"ע שם סעיף יד וכפירוש סדר תליפה סעיף נד]:
[ה] ו מיי' שם הלכה ה ושוש"ע שם סעיף ג:
[ו] ז מיי' פ"ג מהלכות סנהדרין הלכה ו סמג עשין נו:

ג) נרמה דל"ל קרינן ליה לשוק רגל ושפיר קרינן ביה ומלמה נעלו מעל רגלו אבל הכא וכו' ועי' ברע"ש בפן סימן ז'.